

Можда економија и није тако јадњикава наука како је то у 19. веку мислио Томас Карлајл. Може бити и да је чувени економиста Џон Галбрајт био превише самоироничан када је рекао да је академска, теоријска економија изузетно корисна ... да економистима обезбеди запослење. На сличној ироничној линији могло би се рећи да је економија друштвена наука која пати од уображења да је егзактна само зато што своју голотињу скрива користећи математички инструментариј. Са финансијском кризом из 2008. године, а поготово са економским догађањима током 2020, отпао је и последњи смоквин лист заблуда о егзактности економије. Нигде се то не види тако јасно као у монетарној сфери.

Сваки економски ђак-првак је научио да прекомерно штампање новца мора довести до високе инфлације, те да је пут од штампарске пресе до раста цена кратак и да се прелази веома брзо. Тако је у теорији. Али зановетна емпирија се често и грубо шали са ученим теоријама и елегантним економским моделима. Упркос невиђеном штампању новца које је у западним државама почело још 2008. године, а у Јапану још од 2001, инфлације већ годинама нема. Финансијска тржишта се тренутно кладе да је још задуго неће ни бити. Истовремено, државе откривају да се могу задуживати много више него што их теорија учи и да за то, бар за сада, неће бити кажњене растом трошкова задуживања. Како објаснити ове „дефекте” непослушне емпирије?

<https://nkatij.wordpress.com/>